

Ni bil Kristus bogatinov,
 bil je Kristus vseh trpinov.
 Ni bil Kristus, ki lica meri,
 bil je Kristus v močni veri.
 Ni bil Kristus z gladko gesto,
 bil je Kristus z dušo zvesto.

Rad sem v hladnih dneh prisedel k Tebi.
 Evangelist! Tvoj Kristus je bil meni všeč.

SPOMIN.

SILVIN SARDENKO.

Od veselja na veselje greš,
 niti ne vidiš, niti ne veš,
 kaj se pravi: mater imeti.

Tvoja mati je sama domâ,
 ti pa hodiš križem sveta,
 križem hrupnega sveta.

Jaz pa iz tuge v tugo grem,
 dobro čutim, dobro vem,
 kaj se pravi: mater imeti.

sredi Draveljskega poljâ.
 Tiho spava sredi poljâ,
 Jaz je nimam, nimam domâ.

JULIJAN SEVER.

FRANCE BEVK.

1.

Tistikrat, ko se je Julijanu Severju prelomilo življenje na dva kraja in viselo kot odstreljena noga v strašni rani, je stanoval v šestem dunajskem okraju; njegova soba je imela okno na dvorišče. Razen pesmi o »prevarani ljubezni«, ki jo je pela kozava dekla, ni slišal ves dan človeškega glasu.

Zadnji dan, ko je odhajal, ga tudi ta pesem ni vznemirjala več. Kos za kosom obleke je polagal v kovčeg. Dvignil se je tupatam in pogledal v mračni megljeni dan, ki se je pasel nad strehami.

Vzpel je roke, kakor bi hotel objeti in obdržati nekaj neznanega, kar hoče ubežati od njega. Sreča ali življenje? Ali kakor da je naveličan živeti pod mračnim obokom meglene neba in ga žene drugam. V solnce? Ali v smrt?

Neprijeten občutek mu je spreletel telo. Da bi raztresel svoje misli, je pogledal še enkrat po sobi, da ne bi česa pozabil.

J. PLEČNIK: VODNJAK IZ LESČENEGA GRANITA.

V miznici so ležala pisma. Bila so mu draga, vendar jih ni zaklepal ne povezoval v snopiče. Bila so mu knjiga življenja, ki jo je listal kjerkoli in kadarkoli.

»Dragi Julijan!« so drhtele lepo okrašene črke. »Dolgčas mi je po Tebi, da ne morem živeti, vendar si tako trajno prisoten, da me še iz spanja budiš. V šoli se iz obrazov otrok pojavi Tvoj obraz, da postanem raztresena in se mi nagajivci smejejo... Moje misli nate pa le ne vedo...«

»To je Anica!« je strmel Julijanovo oko v odlomek pisma. Iz črk so se začrtale goste temnorjave obrvi, skrbno počesani, nad ušesi v polže zaviti lasje, žive oči, in v neprestanem smehu sijoči obraz.

Kolikorkrat se je vprašal, odkod izvira ta smeh, si ni znal odgovoriti. Njegov resni, zadnje čase notranje razboleni značaj je to bolelo. Iz vesele nature in iz zdravja, ki je velo iz nje, ga je opravičil in ji je bolj zameril žalost, ki je neutemeljena legla v besedo:

»Dragi Julijan, tako sem žalostna, da bi se razjokala sama nad seboj...«

To pismo je Julijan z nevoljo odložil. Čutil je, da je bridkosti dovolj njemu in da je ta